

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕР

РЕПОЗИТОРИУМ

1931 г. № 8/10

Пров. 1931 г.

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

отъ 4 априль до 27 юний 1931 г.

Б 4641

1931

кн. 3

IE 7
/145

ИЗСЛАНИЕТО КЪМЪ РИМЛЯНИТЪ

(Продължение и край)

Дарбитъ отъ 13-та сѣбота, 27 юний, сѣ опре-
дѣлени за Индия.

ХСИСТИЯНСКО АДВЕТНО ОБЩЕСТВО

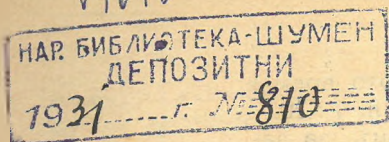
Солунска 49 — София.

Цена 8 лв.

Печатница „Гладстонъ“ — София

54643

III 7/195

1 Урокъ — 4 априль.

Израиль се противопоставя на проповѣдъта за оправдаване чрезъ вѣра.

1. Какво становище заемаше Павелъ спрямо израилтянитъ? Римл. 10: 1; забел. 1.

2. По какъвъ начинъ се опитва той да ги извини? Ст. 2.

3. Въ какво вижда той тѣхния недостатъкъ? Ст. 3.

4. За каква цель, обаче, бѣше даденъ законътъ? Ст. 4; заб. 2.

5. Какъ се бѣше изразилъ еднажъ Мойсей върху оправданието? Какъ иска той да бжде разбрано това? Ст. 5; заб. 3.

6. Какво свидетелство, обаче, дава Мойсей за пжтя на вѣрата? Ст. 6.7; заб. 4.

7. Кжде трѣбва да се намира у вѣрващия човѣкъ словото Божие? Ст. 8.

8. Къмъ какво води такава жива вѣра? Ст. 9.

9. Какъвъ резултатъ има такава сърдечна вѣра? Ст. 10.

10. Съ кое старозаветно обещание се доказва това? Ст. 11.

11. Кой само ще призовава Бога за помощъ? Ст. 14.

12. Затова какво се изисква? Ст. 14, посл. изречение. 15. Какво свидетелство дава Богъ на всички, които Му помагатъ? Заб. 5.

13. На какво се основава отчасти неуспѣхътъ на евангелската проповѣдъ? Ст. 16.

14. Чрезъ какво може да се събуди всѣкога жива вѣра? Ст. 17.

15. Посочи, че Богъ е проповѣдвалъ на

езичниците още въ предевангелското време!
Ст. 18; Пс. 18/синод. 19/: 1—5; Римл. 1: 20.

16. Какъв въпросъ е заставенъ да за-
даде Павелъ? Кой отговаря на този въ-
просъ? За какво се загатва чрезъ тѣзи думи?
Ст. 19.

17. Съ какви думи е предсказалъ Исая
отхвърлянето на израиля? Ст. 20; заб. 6.

18. Поради кое невѣрието на израиля
остава напълно неизвиняемо? Ст. 21.

Забележки.

1. „Желанието на моето сърдце и молитвата ми“. Юдеитъ отхвърлиха Господа и преследваха Неговитѣ раби. Все пакъ Павелъ знаеше, че много отъ тѣхъ, макаръ и да преследваха Божия народъ, бѣха искрено ревностни за Господа и бѣха гонители само отъ незнание. Ако имаха по-добро разбиране, тѣ не биха разпнали Господа Христа. (Деян. 3:17; 1 Кор. 2:8.) Павелъ си спомняше своето собствено минало и затова можеше тъй сериозно да се моли за тѣхъ. Въз основа на тази опитностъ той можеше да разбира своитѣ сънародници, макаръ че между това изговаряше истини, които трѣбваше да звучатъ жестоко за юдейскитѣ уши.

2. „Завършъкъ на закона“. Оригиналната дума, която тукъ е преведена съ „завършъкъ“, означава, както въ Яков. 5:11, цель или предназначение. Цельта или предназначението на закона се състои въ това, той да доведе престѣпника до Христа. Правдата на закона затваря грѣшника въ клетката на смъртта, отъ която може да се излѣзе само презъ една врата: Христосъ. Законътъ не е въ състояние да даде свобода. Ако човѣкъ иска да бжде избавенъ отъ смъртта и грѣха, трѣбва да се обърне къмъ Христа — Той е единствениятъ източникъ на правдата. (Римл. 7:7. 24. 25; Гал. 3:23. 24.) Само въ ония, които вървятъ следъ Христа, се изпълва правдата, която законътъ изисква.

3. Мойсей пише за оправданието отъ закона: „Който човѣкъ го е изпълнилъ, ще бжде живъ чрезъ него“. Въ това се държаха юдеитѣ, особено фарисеитѣ. И днесъ още неизброимо множество желаятъ чрезъ дѣлата си да издигнатъ собствената си правда и тъй да постигнатъ вѣчния животъ. Мойсей, обаче, съвсемъ не иска да каже това. Напротивъ, ние трѣбва да дойдемъ до съзнанието, че тъй ние не можемъ да го постигнемъ. Законътъ не иска да ни

оправдае; той иска да ни направи грѣшници, иска да ни покаже, че сме изгубени.

4. **Оправданието на вѣрата** тукъ ни се представя като говорящо. То не иска нѣкой да извърши велики нѣща, съ които да пожъне слава за себе си. Човѣкътъ трѣбва да се предаде на Господа и да вѣрва въ Христа Исуса като въ Такъвъ, Който се е принизилъ до него. По това ние можемъ да научимъ нѣщо отъ опитността на израиля. „Както Мойсей издигна змията въ пустинята, тъй трѣбва да се издигне Синъ Човѣчески, та всѣки, който вѣрва въ Него, да не погине, но да има животъ вѣченъ“. Всички, които нѣкога сж живѣли на земята, сж чувствували жилото на старата змия, която се казва дяволъ и Сатана. Гибелнитѣ действия на грѣха могатъ да се отстранятъ само чрезъ плана, който Богъ е направилъ. Израилтянитѣ спасяваха живота си, като поглеждаха къмъ издигнатата змия. Този погледъ предполагаше вѣра. Тѣ оставаха живи, защото вѣрваха въ словото Божие и уповаваха на предвиденото за тѣхно спасение срѣдство. Тѣ и грѣшникътъ може да поглежда къмъ Христа и да живѣе. Той получава прощение чрезъ вѣрата въ примирителната жертва. За разлика отъ безсилния и безжизненъ образецъ, Христосъ има въ Себе си мощъ и сила да спасява кающия се грѣшникъ“. („Патриарси и пророци“, стр. 434.)

5. „Има много хора въ свѣта, които отъ сърдце биха желали да чуютъ словото на живота. Но какъ могатъ да чуютъ безъ проповѣдникъ? Едно обезславяне Бога е, когато нуждающи се полета поради липса на срѣдства не могатъ да бждатъ снабдени съ работници“. („Свидетелства“, т. 9, стр. 52.)

6. „Намѣриха Ме ония, които не Ме търсѣха“. Докато Богъ се грижеше за израиля, Той се опитваше да го направи като орджие за спасението на всички народи. На този народъ Той даде мѣсто всрѣдъ културата, на кръстопжтя на народитѣ, за да разпрѣсва свѣтлина върху народитѣ на земята. Той постоянно го поучаваше върху това чрезъ притчи, чрезъ заповѣди, псалми и пророчества. Но всички тия дарове израилтянитѣ използваша само за себе си, и чрезъ това тѣ ги преобърнаха въ проклятие. Ние си запазваме благословенията, които сж ни били дадени, само чрезъ това, като ги използваме за благо на другитѣ.

2 Урокъ — 11 априлъ.

Избиране и благодать.

1. За какво се привежда Павелъ като примѣръ? Кой възгледъ иска той да обори съ това? Римл. 11:1; заб. 1.

2. Въ какво положението на израила по времето на Павла прилича на онова по времето на Илия? Ст. 2—4.

3. Какво обяснява Павелъ по-нататъкъ? Ст. 5; заб. 2.

4. Въ какво съотношение се намиратъ благодатта и заслугата? Ст. 6.

5. По кой път се опитваше Израиль повече да постигне спасение? Съ каквъ резултатъ? Ст. 7, първ. часть; Римл. 10:3.

6. Защо избранитѣ получиха онова, което търсѣха? Ст. 7, втор. часть; Римл. 4:3,5; заб. 3.

7. Какъде водѣше пътятъ на собствената правда? Ст. 7, посл. изречение; заб. 4.

8. Съ чии думи описва Павелъ това състояние? Докажи правдивостта на картината! Ст. 8—10.

9. Съ какво намѣрение е допустналъ Богъ израилевото падане? Ст. 11; заб. 5.

10. По каквъ начинъ юдейскитѣ народъ би станалъ за най-голѣмо благословение? Ст. 12; заб. 6.

11. Защо казва Павелъ всичко това на езичниците? Ст. 13, 14.

12. Коя мисълъ подема той отново? Докъде я въздига той? Ст. 15, 12.

13. Отде сж взети дветѣ сравнения, които Павелъ привежда? Какво иска да каже той съ това? Ст. 16; Числа 15:17—21; заб. 7.^а

14. По кой път само може езичникътъ да стане чадо Божие? Ст. 17; заб. 8.

15. Въ какво отношение стои той към корена? Отъ какво трѣбва да го предпазва това?

Забележки.

1. „И азъ съмъ“. Опитността на Павла бѣше най-доброто доказателство за туй, че Богъ по никой начинъ не бѣше отхвърлилъ юдеитѣ тѣй, че да не могатъ да получатъ спасение. Понеже когато Богъ можа да прости дори на единъ Павелъ, който бѣше единъ хулитель и гонитель, тогава Той можеше да прости и на всички други, които идваха при Него; Той „не гледа на лице“.

2. Презъ времето на Илия всичко изглеждаше безутешно въ очитѣ на човѣка; но все пакъ Богъ виждаше една цѣла редица отъ хора, които се бѣха запазили чисти отъ всеобщата поквара, които бѣха запазили вѣрность и вѣра въ Бога на отцитѣ си. Какъ това трѣбва да е утешавало и подкрепяло пророка въ неговото обезсърдчение! Мрачни времена бѣха настанали въ израила и когато действуваше Павелъ. Народътъ все повече и повече се затваряше и ожесточаваше спрямо Христа и неговото спасение. Обаче, за апостола едно доказателство, че Богъ не е отхвърлилъ народа си, бѣше това, че самъ той бѣше обърнатъ въ вѣрата. И колко много юдеи още продължаваха постоянно да се обръщатъ къмъ Исуса! Затова Павелъ можеше да вѣрва, че имаше още много, които тайно обичаха Мессия.

3. „Израиль не получи . . . избранитѣ пъкъ получиха“. Израиль се стремѣше къмъ правдата отъ дѣла. Но какъ можеха тѣ да я постигнатъ? Въ всичкитѣ имъ дѣла липсваше божественото. Тѣмъ липсваше Божията свободна благодать. А избранитѣ получиха правдата, понеже приемаха онова, което Богъ имъ предлагаше.

4. „Ожесточиѣ се“. Тѣ се ожесточиѣ, понеже бѣха се обявили противъ Божия пжтъ, и тогава Богъ ги остави да вървятъ по собствения си пжтъ.

5. „Тѣхното падане“. Подъ това трѣбва да се разбира отхвърлянето на израила като едно цѣло, като особенъ народъ. Чрезъ тѣхното падане трѣбваше да се осводи пжтътъ за езичниците и за тѣхното спасение. Тѣхното падане, обаче, имаше за цель, щото чрезъ призоваването на езичниците, и юдеитѣ да заревнуватъ и да бждатъ заставени да се размислятъ за собственото си обръщане. Болката поради отхвърлянето имъ като свѣтлина на езичниците трѣбваше да ги накара да потърсятъ помирение.

6. „Падането имъ . . . обръщане на всички“. Богъ искаше да употреби израиля за освѣтление на свѣта; той трѣбваше само напълно да Му се предаде. Когато, обаче, израилтянитѣ насочваха мислитѣ и старанията си само къмъ себе си, тѣ прѣчеха на свѣта да получи богатството, което Богъ имъ бѣше милостиво повѣрилъ. Само тѣхното падане като народъ и еднаквото проповѣждане евангелието между всички човѣци направиха достъпно за свѣта неизмѣримото съкровище на благодатъта. Все пакъ мѣрката на благословенията, които се даваха на народитѣ, би била много по-голѣма, ако всички израилтяни се бѣха поставили въ служба Богу. Тогава Богъ би ги поставилъ въ тѣхната цѣлокупность като една помощъ за извършването на спасителното дѣло.

7. „Макаръ че израиль като народъ бѣше съгрѣшилъ, все пакъ отъ него бѣше останалъ единъ значителенъ остатъкъ хора, които трѣбваше да бждатъ спасени. По времето на рождението на Спасителя имаше благочестиви мъже и жени, които бѣха приели съ радостъ вестъта на Йоана Кръстителя и чрезъ нея бѣха заставени да изследватъ отново пророчествата за Мессия. И когато после бѣ основана първата християнска църква, тя бѣ съставена отъ тѣзи вѣрни юдеи, които приеха Исуса отъ Назаретъ за Оня, чието явяване бѣха очаквали съ копнежъ. За тѣзи останали говори Павелъ, когато пише: „Ако начатъкътъ е светъ, свето е и тѣстото; и ако коренътъ е светъ, свети сж и клонетъ“. („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 303. 304.) Думата тѣсто е очевидно употребена, като се отнася за хлѣбоветѣ, които израиль трѣбваше да жертвува следъ влизането си въ страната Ханаанъ. (Вижъ Числа 15:18—21.)

8. „Станалъ съучастникъ на корена“. Този коренъ на святостъ е Христосъ. Всички клонове, които не участвуватъ въ неговия животъ, умиратъ и биватъ отсѣчени. Тукъ ние не бива да не забележимъ, че изразътъ „израиль“ има двояко значение. Юдеитѣ го употребяваха въ неговото буквално, плътско значение, като име на цѣлия еврейски народъ, и това и днесъ още правятъ много християнски тълкуватели. Павелъ, наистина, потвърждаваше това му приложение, но се стремѣше да покаже, че само израилътъ на вѣрата е приятенъ на Бога. Тѣй той обяснява, че Авраамъ, Исаакъ и Яковъ — отцитѣ — сж получили блгословенията и обещанията само чрезъ вѣра. Но затова пъкъ, макаръ народътъ като цѣло да е отхвърленъ, възможността за спасението на отдѣлнитѣ негови членове не е изключена.

3 Урокъ — 18 априлъ.

Юдеи и езичници образуватъ цѣлия израиль.

1. Съ какво можеха да се похвалятъ езическитѣ християни предъ юдеитѣ ? Римл. 11 : 19.

2. По каква причина бѣха отсѣчени еврейски клонове ? Но докога бѣше сигурно и осиновяването на езическитѣ християни ? Ст. 20 ; 1 Кор. 10 : 12.

3. Чрезъ какво се опитва Павелъ да ограничи всѣко надценяване себе си ? Ст. 21. 22 ; заб. 1.

4. При какво предварително условие може отново да се помогне и на юдеитѣ ? Ст. 23.

5. Защо настоящето положение може лесно да се промѣни ? Ст. 24 ; заб. 2.

6. Като какво описва Павелъ цѣлия Божий планъ съ юдеи и езичници ? Само по кой пжтъ могатъ да ни станатъ ясни божественитѣ тайни ? Ст. 25, първ. часть ; Втор. 29 : 28 ; 1 Кор. 4 : 1.

7. Каква мисль прозира въ израза „ожесточението у израиля стана частично“ ? Ст. 25, ср. часть ; заб. 3.

8. Колко езичници трѣбва да се присадятъ на корена ? Какво казва Библията още върху това ? Ст. 25, посл. часть ; Йоанъ 10:16; Откр. 7 : 9.

9. До каквъ резултатъ ще доведе Божието дѣло между юдеи и езичници ? Ст. 26; Римл. 2 : 28. 29 ; заб. 4.

10. Въ каква картина е видѣлъ това Йезекииль отнапредъ ? Йезек. 37: 15—17.

11. Върху какво се основава Божиятъ заветъ съ този израиль ? Ст. 27 ; Йер. 31:33. 34 ; Евр. 8 : 10—12.

12. До какво заключение върху еврейтѣ

се идва споредъ първата часть отъ стиха ?
Ст. 28.

13. Защо и последното заключение е
справедливо ? Ст. 29 ; заб. 5.

14. Каква е вината на юдеитѣ въ срав-
нение съ тая на езичницитѣ ? Ст. 30. 31.

15. Върху какво се основава всѣко спа-
сение ? Затова кому подобава всѣка слава ?
Ст. 32 ; заб. 6.

16. Затова какво се чувствува Павелъ
принуденъ да извика ? Ст. 33.

17. Съ какви основания отблъсва Павелъ
нескръпността ? Ст. 34. 35 ; заб. 7.

18. Чрезъ какво поставя Павелъ печатъ
подъ изявленията си ? Ст. 36.

Забележки.

1. Това основание трѣбва да унищожи всѣка самонадеяность. Ние не можемъ да мислимъ за отхвърлянето на юдеитѣ, безъ да ни обхване дълбокъ, потресающъ страхъ. Не бѣха ли и юдеитѣ прекалено високомерни относно достоинството си ? И тѣ не сж пощадени, макаръ че бѣха естествени клоне. А какво ще стане съ дивитѣ клоне, които първоначално не сж били на дървото, ако тѣ се възгордеятъ ? Божията благодать, която е довела до покаяние, е причина, за да Му благодарятъ и да Го славятъ. Не е достатъчно и това, само еднажъ да сме опитали Божията милость ; ние трѣбва презъ цѣлия си животъ да следваме нейния зовъ вътрешно, иначе и ние ще бждемъ отсѣчени.

2. Настоящото състояние трѣбва да се промѣнява много по-лесно, отколкото то се е създадо. Понеже естествени клоне, които присаждатъ отново на мѣстото, отъ което сж ги отрѣзали, трѣбва много по-лесно да всмукватъ сока отъ собственото си дърво, отколкото това могатъ дива, неплодородни клоне да направятъ отъ едно чуждо тѣмъ дърво. А въ сжщо такова отношение се намираха езичницитѣ спрямо юдеитѣ.

3. Ожесточение е нападнало израиля, юдейския народъ, но само отчасти. Нѣкои още идватъ въ познание на истината, тѣ намиратъ Спасителя, кръщаватъ се и водятъ единъ богугоденъ животъ.

4. Тайна нарича Павелъ начина, по който Богъ постѣпва съ юдеи и езичници. Това е нѣщо, което ние сами не можемъ да

знаемъ, което трѣбва да ни бжде открито. И на никое мѣсто ние не намираме по-погрѣшно учение отъ това, понеже тълкуватъ това мѣсто споредъ собствена мъдростъ и по такъвъ начинъ се приспиватъ въ една фалшива вѣра. Христосъ щѣлъ да дойде втори пжтъ чакъ, когато „цѣлиятъ израиль“ (това, споредъ фалшивото тълкувание, предполага юдейския народъ) се обърнѣлъ къмъ Христа. Словото Божие, обаче, прави съвсемъ точна разлика.

Богъ днесъ не прави вече никаква разлика. Силата на евангелието *днесъ* е всемогща за всѣкого, който се стреми искрено къмъ него. Никога не ще настане по-благоприятно време. Богъ обръща *днесъ* юдеи и езичници и ги прави истински израилтяни. Тѣзи обърнати юдеи и езичници образуватъ *заедно цѣлия* израиль. Главното ударение пада на думитѣ „по такъвъ начинъ“; т. е. като приематъ Христа една частъ отъ юдеитѣ и пълното число на езичниците, *по такъвъ начинъ цѣлъ израиль* ще се спаси.

5. „Неотмѣними“. Богъ не се разкайва отпосле за доброто, което е направилъ. Колкото хората и да злоупотрѣбватъ съ своитѣ дарби и да пренебрегватъ благата си, Вѣчната Любовь никога не се разкайва, че имъ е дала любовта Си. Богъ съвсемъ не обича човѣка затуй, че този го е заслужилъ, но защото Той е любовь; а ние Го обичаме, защото „Той по-напредъ ни възлюби“. (1 Йоан. 4:19.)

6. „Всички. . . та всички“. Богъ е направилъ това, понеже Той, вѣчната Мъдростъ, знаеше, че чрезъ Неговата благодать още можеше да има надежда за човѣка. Този може да е измислилъ и хиляди пжтища, за да се избави самъ или заедно съ другитѣ, все пакъ всичкитѣ негови старания ще се окажатъ безполезни. Човѣцитѣ сж всички въ невѣрие, защото всички сж съгрѣшили; затова трѣбва единъ благъ Богъ да имъ предложи на всички своята благодать за спасение.

7. Две основания противопоставя Павелъ на оня, който би се осмѣлилъ да критикува Божиитѣ пжтища. Първо: Всички смъртни сж твърде слѣпи, за да могатъ да прозратъ Божиитѣ пжтища. Би било надмѣнно и глупаво да си позволяваме да сждимъ за нѣщо напознато. Второ: Никой не може да посочи на свои заслуги, които да посочватъ Бога като неговъ длъжникъ. Значи и никой не може съ право да се оплаква, че не получава заслужената заплата. Или, би ли искалъ нѣкой да посочи едно дѣло, което Богъ да е длъженъ да заплати съ своята благодать? Напротивъ, Богъ ни предупреждава чрезъ Своята доброволна благодать и ни подарява спасението, което ние не можемъ да искаме отъ Него принудително.

4 Урокъ — 25 априль.

Една жива жертва.

1. На какво посочва Павелъ, за да намери склонность у човѣцитѣ къмъ наставления? Колко благодаримъ ние за Божията милость? Римл. 12:1, първ. часть; заб. 1.

2. По какъвъ начинъ ще показваме ние нашата благодарность? Ст. 1, посл. часть; заб. 2.

3. Какво забранява апостолътъ? Ст. 2, първ. изречение; заб. 3.

4. А какво ни кара Божията милость? Ст. 2, ср. часть; Йоанъ 3:3. 5; заб. 4.

5. Каква цель има обновяването? Ст. 2, посл. часть.

6. На какво основава Павелъ своитѣ наставления? Какъвъ основенъ принципъ за използването на дарбитѣ въ църквата дава той? Ст. 3; Римл. 1:5; заб. 5.

7. Какъ трѣбва да стане разпредѣлението на работата? За какво трѣбва да служи всѣка дарба? Ст. 4. 5.

8. По какъвъ начинъ ставаме ние членове на Христовото тѣло? 1 Кор. 12:12. 13.

9. Откъде произлиза разликата въ дарбитѣ? Римл. 12:6; Кор. 12:11.

10. За каква цель сж дадени всички дарби? Еф. 4:11. 12; заб. 6.

11. Съ какви примѣри показва Павелъ правилното употрѣбление на дарбитѣ? Римл. 12:7.

12. Въ каква последователность сж изложени тѣзи дарби на друго мѣсто? 1 Кор. 12:28.

13. Къкъвъ начинъ на използване очаква Павелъ въ всички случаи? Римл. 12:8; 1 Петр. 4:11; заб. 7.

Забележки.

1. Павелъ наставлява въ името на Божието милосърдие, като ни напомня за него, за да ни доведе до благодарностъ и да ни насърдчи за единъ християнски животъ. Що се отнася до Божието милосърдие, той до тукъ го бѣше подробно представилъ, а именно, че всички хора се нуждаятъ отъ него. Той приключи своитѣ обяснения съ мощния изразъ, който сломява всѣка човѣшка правда и възвишава само Божието милосърдие: „Богъ затвори всички въ непокорство, та всички да помилува“.

2. „Да представите“. Употрѣбениятъ тукъ, преведенъ съ „да представите“ глаголъ се употрѣбява обикновено, когато става дума за принасяне жертви. „Тѣлата си“. Тѣлото е инструментъ за предаване форма на живѣнето. Това прилагане на дѣло трѣбва да става въ Божия духъ. По-добре може да се каже, тукъ ние имаме предъ насъ едно обяснение, че освещаването на живота у християнина се простира дори надъ онази частъ у човѣка, която е най-много подхвърлена на властта на грѣха. „Въ жертва жива“. Въ противоположностъ на жертвитѣ въ видъ на животни, които трѣбваше да бждатъ заколвани. И всѣко животно можеше да бжде пожертвувано само еднажъ, а тѣлото представлява една постоянна, непрекъсната жертва, когато човѣкъ се отказва отъ задоволяването на всички лоши наклонности и страсти, и служи само Богу.

„По време на стария израиль всѣка принасяна Богу жертва биваше грижливо преглеждана. Намѣрѣше ли се каквато и да е грѣшка (порокъ) въ жертвеното животно, то биваше отхвърлено; понеже Богъ изискваше жертвата да бжде „безъ порокъ“. Тѣй и на християнитѣ се заповѣдва да представятъ „тѣлата си въ жертва жива, света и благоугодна Богу“. Затова, обаче, всички тѣхни сили трѣбва да бждатъ запазени въ най-добро по възможностъ състояние. Всѣка постѣпка, която отслабва тѣлесната или духовната сила, прави човѣка неспособенъ да служи на своя Творецъ. И би ли могълъ Богъ да одобри нѣщо, което не е нашето най-добро?“ („Великата борба“, стр. 544.)

3. „Не се съобразявайте“. Ние не дължимъ нищо на свѣта, не сме длъжници и на плътта, (Римл. 8:12.) Неновородениятъ човѣкъ е лошъ, както и цѣлиятъ свѣтъ лежи въ лукавия. Я Богъ ни е извлѣкълъ отъ него. Ние не само не трѣбва да се оставяме да бждемъ свързани отъ похотитѣ на плътта, но въобще да не съобразуваме живота си по начина на този свѣтъ. Ние трѣбва да се издигнемъ надъ неговата сила и надъ неговото влияние. Наистина,

ние сме въ свѣта, но не бива да сме отъ свѣта. (Вижъ Йоанъ 15:17—19.)

4. „А се преобразявайте“. Свѣтътъ ни преобразява за смъртъ; Богъ, напротивъ, ни преобразява за животъ. Не чрезъ собствена мощь, но чрезъ Божиата сила печелимъ ние; затова трѣбва да действуваме заедно съ Него. Значи да дадемъ достъпъ на Светия Духъ въ нашия животъ. Да Го молимъ да ни даде, споредъ обещанието Си, ново сърдце, новъ духъ, да следваме Неговото слово, и като ги получимъ, да свидетелствуваме съ живота си за Него. Тогава чароветъ на този свѣтъ ще избѣлѣятъ толкова, колкото въ голѣма мѣрка Божиитѣ обещания ни даватъ животъ отъ Бога на живота.

5. „Не мислете за себе си повече“. Ако бихме имали правилно понятие за дарбитѣ на Светия Духъ, за духовнитѣ дарби, ние бихме се предпазвали отъ всѣко надценяване нашитѣ собствени сили и способности, и вмѣсто това бихме били смирени и свободни отъ жаждата за човѣшки похвали.

6. „Дарби“. Прочетете 1 Кор. 12; Ефес. 4:7—12, както и притчата за повѣренитѣ таланти въ Мат. 25 и въ Лука 19. Възъ основа на тѣзи текстове отъ Писанието ние научаваме, че Господъ е раздалъ чрезъ Духа Си дарбитѣ на църквата, когато се е възнасялъ на небото. Още, че тѣ се даватъ на всички. Тѣ се даватъ на Неговитѣ чада, за да могатъ тѣзи да ги използватъ при съграждането на църквата и при извършването на проповѣдническата длъжностъ. Богъ ги раздава, както Той желае, а не както човѣцитѣ искатъ. Тѣзи дарби трѣбва да пребждватъ въ църквата до пришествието на Господа; тогава всички ще даватъ смѣтка за това, какъ сж ги използвали. Този подаръкъ е извънредно скъпоцененъ; понеже Господъ го сравнява съ най-скъпитѣ монети на юдеитѣ и на римлянитѣ.

7. „Простосърдечно“. Нѣкои преводчици преведжатъ оригиналната дума съ „безпристрастно“, „съ чисто намѣрение“, „съ охота“. Понеже често милосърдие се проявява подъ нѣкакво вътрешно принуждение, безъ да изхожда отъ любовъ, за това тукъ, колкото и странно да звучи, се изисква то да става съ охота, каквато често липсва при подобни случаи. Какъ отговаряшъ ти на оня, който те е оскърбилъ, а после се извинява и моли за прощение? Казвашъ ли му съ радостъ: „Прощавамъ ти съ радостъ и напълно“? Или чрезъ поведението си давашъ достатъчно ясно да се разбере, че въ себе си ти го осждашъ?

5 Урокъ — 2 май.

Правила за християнски животъ.

1. Какво изисква апостолътъ отъ любовта? Римл. 12:9, първ. часть; забел. 1.

2. Какво съветва Павелъ въ срѣдната часть на сжщия стихъ? заб. 2.

3. Кога само ще можемъ да победимъ злото? Ст. 9, посл. часть.

4. Каква трѣбва да бжде братската сговорность? Ст. 10; заб. 3.

5. Какъ трѣбва да се отнасяме спрямо задълженията си? Ст. 11, първ. изречение; заб. 4.

6. Кому ѝочаква Богъ да служимъ? Ст. 11, посл. часть.

7. Чрезъ какво ние можемъ да бждемъ въ състояние да вършимъ добро? Ст. 12; заб. 5.

8. Въ какво се състои едно отъ нашитѣ най-благородни задължения отъ любовъ? Ст. 13; заб. 6.

9. По какъвъ начинъ се разширява кржгътъ на нашитѣ задължения? Ст. 14; Мат. 5:44, 45.

10. Въ що се изразява сжщността на истинската любовъ? Римл. 12:15.

11. Какви правила се даватъ за отношенията ни единъ къмъ други? Ст. 16; Мат. 7:12; заб. 7.

12. Какъ трѣбва да се пазимъ отъ заядливостъ? До какво не трѣбва да ни води умразата къмъ злото? За какво трѣбва най-много да залѣгаме? Ст. 17.

13. Какво отношение трѣбва да заемемъ ние къмъ всички човѣци? Съ какво ограничение? Ст. 18; заб. 8.

14. Кой духъ се напълно забранява? Ст. 19, първ. часть; заб. 9.

15. На какво се обосновава тази забрана?
Ст. 19, посл. часть.

16. Какво отношение спрямо нашитѣ не-
приятели очаква Богъ отъ насъ? Ст. 20;
заб. 10.

17. Съ какво ще докажемъ силата на
обновлението на нашия духъ? Ст. 21.

Забележки.

1. „Нелицемѣрна“. Съ други думи: Любовта да не бжде изкуствена, приторена. Тя трѣбва да идва отъ сърдцето, да произхожда отъ Бога, да бжде излѣта чрезъ Светия Духъ (Римл. 5 : 5).

2. „Отвръщайте се“. Злото се приближава къмъ насъ въ различни приятни форми. Понѣкога то изглежда да е невинно. Но толкова по-силно бива влиянието, което то упражнява надъ насъ, и мнозина му се подчиняватъ. Ние сме сигурни, само ако винаги търсимъ съветъ отъ Словото Божие. Ние трѣбва да внимаваме, отде всѣко нѣщо иде, за какво служи, какжде води. Зло ли е едно нѣщо, колкото и хубаво да изглежда, то ще причини смъртъ. Когато подобно нѣщо застане като изкушение предъ насъ, ние трѣбва да виждаме смъртъта задъ него. Да гледаме на него, както Богъ го вижда. Това значи: да се отвръщаме отъ злото.

3. Не чакай, най-напредъ другиятъ да те обикне, но ти го изпревари въ това и направи началото.

„Понеже дължимъ тѣй много на Бога, ние имаме свещеното задължение, да се отплащаме за това на други, за чието изкупление умрѣ Христосъ. Ние трѣбва да ги направимъ да опитатъ сжщото съчувствие, сжщата нѣжна внимателность, сжщата неогоизтична любовь, които сме получили отъ Христа. Несвето честолюбие и алчность за мощъ изчезватъ, щомъ Христосъ стане господаръ на нашитѣ чувства“. „Свидетелства“, т. 5, стр. 170.)

4. „Не лениви“. Всичко наше най-добро принадлежи на дѣлото на Господа; да, всички работи на единъ християнинъ трѣбва да бждатъ и Господне дѣло. Каквото и да върши: дали жене, дали строи къщи, дали завежда книги, всичко това той трѣбва да върши за Бога, подъ чийто всевиждащъ погледъ се извършва всичко. Ние не можемъ да правимъ нѣщо за Бога, и нѣщо само за насъ; всичко трѣбва да бжде за Бога. Иначе какъ биха могли да се разбиратъ думитѣ: „Възлюби Господа, Бога твоего, отъ всичкото си сърдце, и отъ всичката си душа, и съ всичкия си разумъ, и съ всичката си

сила“? Но колко много ни липсва въ това! А ако обръщаме внимание на Бога, тогава ние ще направимъ опитността, че и Той се грижи за насъ.

5. „Въ молитвата (бивайте) постоянни“. Въ молитвата сж нужни усърдие и постоянство! Не допускайте нищо да ви прѣчи, но подѣржайте съ всички сили въ исправность свръзката между Исуса и васъ. Използвайте всѣки случай за молитва, кждето и да ви се представи такъвъ. Който наистина жадува за общение съ Бога, ще посещава редовно молитвенитѣ събрания, ще изпълнява вѣрно длъжността си и съ сериозна ревность ще получава всички възможни благословения. Той ще използва всѣка възможность, да бжде огрѣнъ отъ лжчитѣ на небесната свѣтлина. Ние трѣбва да се молимъ и въ домашния кръгъ, но преди всичко да не занемаряваме молитвата въ стаичката; понеже този видъ свръзка съ Бога ни дава особенъ животъ. За нашия вътрешенъ човѣкъ е невъзможно да расте и вирѣе, ако пренебрегваме молитвата. Молитвата въ домашния кръгъ и въ събранията не е достатѣчна. Въ усамотение поднеси сърдцето си предъ всичко виждащето Божие око. Молитвата въ уединение трѣбва да проникне само до ухото на Оня, който послушва молитвитѣ“. („Пжтьтъ къмъ Христа“, стр. 123.)

6. Библията отдава голѣмо значение на гостоприемството. Тя не само го представя като единъ дългъ, но и привежда много хубави примѣри за това, какъ тази благодетель е бивала упражнявана и какви благословения е имало това за последствия“. („Свидетелства“, стр. 341.)

7. Нужни ни сж три нѣща : 1. „Бждете едномислени помежду си“. Ако ние трѣбва да осжществимъ 10-ия стихъ, въ нашия животъ не трѣбва да има мѣсто за злоба, недоброжелателство, умраза или тѣмъ подобни. 2. „Не мислете за себе си високо“. Ние не трѣбва да си въобразяваме високи нѣща, но да мислимъ за беднитѣ, нещастнитѣ и нуждающитѣ се. 3. Не трѣбва да се имаме за мждри. Въ най-добрия случай ние знаемъ само малко, а чрезъ превъзнасяне себе си понижаваме Бога Той „насочва кроткитѣ къмъ правда и учи кроткитѣ на Своитѣ пжтища“. Пс. 24 (синод. 23):9.)

8. „Бждете въ миръ“. Това не може да е винаги възможно ; но ако мирътъ е нарушенъ, причината за това не трѣбва да бждемъ ние. Ние трѣбва да правимъ всичко, което е по силитѣ ни, за да запазимъ мира. „Залѣгайте да имате миръ съ всички“. (Евр. 12 : 14; Римл. 14:19.) Съ Бога ние винаги можемъ да имаме миръ. (Рим. 5:1.)

9. „Дайте мѣсто на Божия гнѣвъ“. Всѣко отплащане за извършена неправда ние трѣбва да предоставяме на Бога. Той познава

всички подбудителни причини. Той ще постъпи справедливо. Това човѣкътъ никога не може да направи въ гнѣва си. За Исуса ние четемъ: „Той предоставяше това на Праведния Сждия“. (1 Петр. 2:23.)

10. Спрямо неприятеля си трѣбва да проявявашъ услуги на любовь и чрезъ това да го доведешъ до съзнание на неправдата си, тъй че да се обърне и да се откаже отъ злото, както нѣкой, комуто като поставятъ на главата горящъ вжгленъ, веднага го чувствува и отърсва отъ себе си, понеже не може да го понася. У неприятеля се пробужда чувство на срамъ тъкмо, когато му се оказва милосърдие. Може би се пробужда и неговата съвестъ. Той почувствува дълбоко въ душата си едно горене, което го кара да признае вината си, и може да бжде смекченъ само чрезъ искрено разкаяние тъй, че тази душа да бжде доведена до свѣтлината на Божията любовь. Това е небесно отмъщение!

6 Урокъ — 9 май.

Подчинение на властѣта — любовь и бдителность.

1. Какъ трѣбва да се отнася христианинътъ къмъ властѣта? Римл. 13 : 1, първ. часть ; заб. 1.

2. Защо трѣбва да бждемъ послушни на властѣта? Ст. 1, втор. часть ; заб. 2.

3. За какво се счита непослушанието спрямо властѣта? Какви последици има това? Ст. 2 ; 2 Цар. 15 : 10 ; 18 : 9. 10. 14.

4. Защо Божиитѣ чада нѣматъ въобще никаква причина да се противопоставятъ на властѣта? Ст. 3, първ. часть ; заб. 3.

5. Въ що се състои дори истинската длъжность на властѣта? Ст. 3, втор. часть.

6. За какво е призовалъ Богъ властѣта? Какво става, обаче, въ противенъ случай? Ст. 4. Йер. 27 : 6, първ. часть ; заб. 4.

7. По коя вжтрешна причина сме ние послушни на властѣта? Римл. 13 : 5 ; заб. 5.

8. Какъвъ другъ дългъ имаме ние още спрямо властѣта? Ст. 6.

9. По какъв начинъ обобщава Павелъ още еднажъ нашитѣ поданически задължения спрямо държавата ? Ст. 7.

10. Отъ кой дългъ не можемъ, обаче, никога да се освободимъ ? Къмъ коя основна заповѣдь свежда апостолътъ всички отдѣлни заповѣди ? Ст. 8; заб. 6.

11. Чрезъ кои заповѣди отъ втората плоча на закона обяснява Павелъ това ? Ст. 9.

12. Какво целятъ всички заповѣди и забрани отъ втората плоча на закона ? По какъв начинъ само можемъ ние да изравнимъ този нашъ дългъ на любовъ ? Ст. 10; Римл. 5: 5, посл. часть.

13. За какво Божиитѣ чада иматъ едно особено разбиране ? Ст. 11, първ. часть; заб. 7.

14. Колко нѣща извършваме ние всѣки пжтъ на разсъмване сутринъ ? По какъв начинъ трѣбва да направимъ сжщото и при настѣпването на деня на спасението ? Ст. 11, посл. часть, 12; заб. 7.

15. Какви три групи пороци изброява Павелъ като дреха на нощта ? Ст. 13.

16. Но каква трѣбва да е дрехата, която ние трѣбва да облѣчемъ ? Ст. 14.

Забележки.

1. „Да се подчинява“. Да бжде послушна. Никога не упорствувай и никога не давай мѣсто на нахалния духъ на беззаконнитѣ ; понеже всѣка власть е отредена и допустната отъ Бога. Неговитѣ нареждания признаватъ една сжществуваща власть, каквато и да е тя. Нашъ дългъ е, да ѝ се подчиняваме въ всичко, което е въ съгласие съ законнитѣ нареждания . . . Когато, обаче, държавната власть ни заповѣдва да престѣпваме Божия законъ, тогава ние трѣбва да бждемъ послушни повече на Бога, отколкото на човѣци . . . Тази разлика трѣбва да прави християнинътъ, споредъ мждростята, която получава въ различнитѣ случаи на човѣшкия животъ. Въ всички тѣхъ, обаче, за него сжществува единичниятъ най-върховенъ дългъ : да бжде послушенъ на закона.

2. Нѣма власть, която да не е отъ Бога. Това е причината,

поради която ние трѣбва да се подчиняваме на властта ; тя е била поставена по Божие нареждане. Понеже на Бога е угодно по такъв начинъ да управлява свѣта, то всѣки, който презира властта, се опълчва противъ Божия редъ, и съ това противъ Самия Богъ.

3. Апостолътъ препоръчваше поулушание спрямо властта сжщо и заради ползата, която се състои въ това, че споредъ Божия планъ при едно добре уредено положение е най-добре гарантирано спокойствието на добродушния, а надмѣнността на злия бива най-добре обуздана. А който върши добро и постъпва както трѣбва, съвсемъ нѣма защо да се страхува отъ властта; напротивъ, той може дори да очаква похвала отъ нея.

„Бой се“ ! Действията на всѣка законна държавна власть сж благотворни, макаръ тукъ и тамъ да се злоупотрѣбява съ нея. Обстоятелствата въ този свѣтъ биха били страшни, ако нѣмаше наредена държавна власть.

4. „Божий служител“. И Навуходоносоръ, дори когато бѣше най-безбоженъ, бѣше нареченъ „рабъ Божий“. Той, макаръ и самъ да не съзнаваше това, бѣше въ служба на Бога. Това е не помалко истина и за другитѣ владѣтели. Всички тѣ, обаче, щомъ преставаха да се подчиняватъ на силата и рководството на Бога, се проявяваха като алчни и порочни човѣци.

5. Тукъ Павелъ дава своитѣ нареждания въ свръзка съ закона на любовта. Той иска да каже : Ако искамъ да бъдете послушни на владѣтелитѣ, то азъ изисквамъ само онова, което всѣки вѣрующъ е длъженъ да върши възъ основа на закона на любовта. Който проявява непослушание, накърнява заповѣдта за любовта. Тѣй не бива да ни бжде много тежко никое бреме, което служи за това, да се запази любовта. Понеже само тя е изпълнението на закона. Ние сме и трѣбва винаги да бждемъ длъжни да обичаме нашитѣ съчовѣци. Затова нашата най-свещена длъжностъ е, всѣки день да имъ плащаме и по нѣщо отъ този дългъ.

6. „Знаете времето“. Определеното, особеното време, особеността на днешния родъ и на днитѣ, въ които ние живѣемъ, споредъ даденитѣ за тѣхъ предсказания и възвестенитѣ за това време знамения. „Христовото идване е по-близо до насъ сега, отколкото когато повѣрвахме. Великата борба се приближава къмъ края си. Божиитѣ сждби се изливатъ надъ земята . . . Обаче много, твърде много въ нашитѣ църкви знаятъ още съвсемъ малко за истинското значение на истината за нашето време. Азъ бихъ ги помолила настоячиво, да не отминаватъ нехайно изпълнението на знаменията на времето, които ни казватъ тѣй ясно, че краятъ е близо. О, колко

много, които не сж се грижили за спасението на душитѣ си, скоро ще избухнатъ въ горчивото оплакване: „Жетва мина, свърши се лѣтото, а ние не сме спасени!“ (Йер. 8:20.) („Свидетелства за църквата“, т. 2, стр. 317.)

7. Всѣка сутринь ние извършваме три нѣща: ставаме отъ сънь, събличаме нощната дреха и обличаме дрехитѣ за презъ деня. Тѣй и при зазоряването на царството Божие ние сме се пробудили отъ съня на грѣха. Сега ни остава напълно да съблѣчемъ нощнитѣ дрехи на грѣховния сънь и да облѣчемъ Христа, т. е. неговото сжщество, Неговия духъ, Неговата чистота, тѣй че и други, като ни виждатъ, да се чувствуватъ привлѣчени къмъ Него.

7 Урокъ — 16 май.

Какъ трѣбва да постѣпватъ членоветѣ при различия въ мненията.

1. По какъвъ начинъ могатъ членоветѣ да отбѣгватъ раздвоение? Какъвъ най-добъръ пжтъ посочва апостолътъ? Римл. 14: 1; заб. 1.

2. Въ кой случай, напр., посочва апостолътъ различия въ мненията? Ст. 2; заб. 2.

3. Какъ посрѣща апостолътъ грѣшкитѣ отъ дветѣ страни? Ст. 3; заб. 3.

4. Чрезъ кой въпросъ иска апостолъ Павелъ да накара хората да се опомнятъ? Ст. 4, първ. часть.

5. Какъвъ принципъ е поставилъ Христосъ относно сжденето? Мат. 7: 1—3; заб. 4.

6. Какво ни се посочва като причина за ограничаване нашето себевъзвишение? Римл. 14: 4, срѣдн. часть.

7. Чрезъ какво е дадена и на падналитѣ възможность за помощъ? Ст. 4, посл. часть.

8. По какво се бѣха появили още спорове? Ст. 5, първ. часть; заб. 5.

9. Какво правило за лично определяне се дава ? Ст. 5, посл. частъ ; заб. 5.

10. Какво е важно при всичко, което вършимъ ? Ст. 6 ; обърни внимание на последнитѣ две думи !

11. На кое доказателство се осланя Павелъ за досегашнитѣ си твърдения ? Ст. 7 ; заб. 7.

12. Кой може да разполага съ живота и съ смъртта ? Какъ можемъ ние да използваме тази мисль ? Ст. 8 ; заб. 8.

13. Защо Христосъ има правото напълно да разполага съ насъ ? Ст. 9 ; 1 Кор. 6 : 19. 20

14. Затова каква длъжностъ Му е още възложена ? Затова като какво се явява всѣка присъда отстрана на братята ? Римл. 14 : 10.

15. Съ кои пророчески думи е била отдавна предсказана Исусовата длъжностъ на сждия ? Ст. 11.

16. Затова защо е глупаво да играемъ ролята на сждия ? Ст. 12 ; заб. 9

17. На какво трѣбва да внимаваме преди всичко ? Ст. 13 ; Мат. 18 : 7.

Забележки.

1. Напредналитѣ повече въ християнско познание трѣбва да бждатъ особено внимателни съ по-малко назрѣлитѣ. Между Божия народъ винаги има и по-слаби членове, които трѣбва съ търпение да се понасятъ, за да не се разклатятъ и въ последствие отчуждятъ отъ вѣрата. Павелъ ни посочва най-добрия пжтъ : По-силнитѣ трѣбва да се стараятъ да помагатъ на слабитѣ, а не да ги угнетяватъ съ знанието си. Който е получилъ повече отъ Господа, е длъженъ да помага на братята. Затова : вие, силни, заемете се съ по-слабия, не го отблъсвайте, привлѣчете го къмъ себе си, тъй че и той да може да постигне цельта. Така и дветѣ страни се поучаватъ ; силнитѣ трѣбва да наставляватъ слабитѣ, а слабитѣ трѣбва да се оставятъ да бждатъ поучавани. Тогава ще владѣе единомушие.

2. Тѣзи принципални разисквания на Павла иматъ извънредно голѣмо значение и за насъ. Касае се за въпроса, какъ Божието

чадо трѣбва да се отнася къмъ употрѣбата на известни природни дарове.

3. Тия, които безъ угризения на съвестъта постѣпватъ свободно, изпадатъ често въ грѣшката да презиратъ ония, които, напр., считатъ за своя длѣжностъ да не ядатъ месо. Тѣзи последнитѣ пѣкъ считатъ за осѣдително всичко, което се отклонява отъ тѣхното схващане. Затова Павелъ предпазва еднитѣ отъ надмѣнна презрителностъ, другитѣ отъ тѣсногърдо осѣждение.

4. Исусовитѣ думи „описватъ тукъ единъ човѣкъ, който е бързъ въ откриването грѣшкитѣ на другитѣ. Когато вѣрва, че е открилъ едно петно въ характера или живота на ближния си, тогава той е особено ревностенъ да разгласи тази грѣшка. Исусъ казва, че характерната черта, която сер азвива при тази работа, тѣй неподобаваша на единъ християнинъ, въ сравнение съ укоряваната грѣшка е както една греда въ сравнение съ съчица. Липсата на духа на търпението и на любовта е, която прави отъ дребулията голѣмо нѣщо“. („Мисли отъ планината на блаженствата“, стр. 156.)

5. „Всички дни“. Тукъ не е включена сѣботата. Тя е съвсемъ осигурена чрезъ моралния законъ, десеттѣ заповѣди, което ние сме могли да разберемъ. Тукъ се предполагатъ само днитѣ внѣ отъ сѣботата, дни за почивка, каквито бѣха свързани съ годишнитѣ празници — пасхата, деньтъ на умилоствението, и др. Подобно на това въ Изх. 16:4 думитѣ „всѣки день“ се отнасятъ само за шесттѣ работни дни. (Сравни и Изх. 16:4. 27, 28; Йез. 46:1.) Спорѣтъ и разискванията бѣха предизвикани поради юдейскитѣ празници, като пасхата, петдесятницата, и др., които се извършваха отъ юдеитѣ по стара отъ столѣтия привичка. Тѣзи празници, обаче, бѣха предписани отъ церемониалния законъ и затова бѣха изгубили валидностъта си съ разпѣването на Христа. А тѣй като се касаеше за народни празници, тѣ и въ очитѣ на много обърнати юдеи бѣха още отъ голѣмо значение.

6. „Увѣренъ въ ума си“. Богъ прави всѣкиго отговоренъ. Затова всѣки трѣбва за себе си да решава, както по въпроси относно нравствения, тѣй и относно церемониалния законъ. Всѣки има правото на свободенъ изборъ. Богъ ни обръща вниманието на онова, което е предвидѣлъ за насъ; ние трѣбва само да имаме желанието да се решимъ да вѣрвимъ по Неговия пѣтъ.

„Въ въпроси на съвестъта душата не бива да бжде принуддвана. Никой нѣма право да заповѣдва на мислитѣ на другою, да решава за другою или да предписва на другою, какво да прави. Богъ дава на всѣкиго свобода да мисли и да следва своитѣ соб-

ствени убеждения. „Всички ще застанемъ предъ сѣдилището Христо-
тово“. Никой нѣма право да се натрапва на другото. Въ всички
принципални въпроси „всѣки да постѣпва, споредъ както е напълно
увѣренъ въ ума си“. Въ царството Божие нѣма нито опекунство,
нито насилие на съвестта. И ангелитѣ Божии не слизатъ на земата,
за да властвуватъ и да принуждаватъ къмъ послушание, но да слу-
жатъ като пратеници на благодатта и да се стараятъ заедно съ
човѣцитѣ за повдигане на падналитѣ“. („Желанието на вѣковетѣ“,
стр. 550.)

7. Павелъ привежда доказателството затова, че при всѣка
стѣпка ние трѣбва да отправяме погледа си къмъ Господа; пъкъ и
цѣлиятъ животъ трѣбва да служи за прослава на Бога.

8. Да живѣемъ за Господа значи да сме готови за Неговата
воля, да поставимъ всичко на Негово разположение. Животъ и
смъртъ ние трѣбва да положимъ въ Негова рѣка. Ако оставимъ на
Бога господството надъ животъ и смъртъ, тогава всѣко положение
ще ни бжде поносимо.

9. Какъ бихме посмѣли да си присвоимъ длъжността на единъ
сѣдия ние, които сами еднажъ ще трѣбва да отговаряме въ сѣда?
„Всѣки“. Великиятъ день на сѣда ще бжде за всѣкиго лично.
Когато той настане, ние не ще можемъ да се прикриемъ въ множе-
ството или да се скриемъ задъ други. Тогава ние ще трѣбва да
застанемъ сами и ще трѣбва да говоримъ лице съ лице съ Бога. Той
е законодательтъ, а сѣщо и сѣдията. Затова ние не трѣбва да се
грижимъ да сѣдимъ, презираме или осждаме брата си. Напротивъ,
чрезъ този урокъ всѣки би трѣбвало да се почувствува заставенъ
да вземе за себе си решението: Азъ ще вървя по Божия пѣтъ!

8 Урокъ — 23 май.

**Какъ силниятъ въ вѣрата трѣбва да
се отнася къмъ слабия въ вѣрата.**

1. Каква оценка се дава за нѣщата на
творението такива, каквито сж? Римл. 14: 14,
първ. частъ; Бит. 1: 31.

2. Но за какво може да се счита едно
нѣщо по отношение на човѣка? Отъ какво
зависи тази негова оценка? Римл. 14: 14,

втор. часть ; Римл. 10 : 17 ; 1 Тим. 4 : 5 ; заб. 1.

3. Кога не трѣбва да употрѣбвашъ дори нѣща, които самъ си позволявашъ ? Кой законъ поставя Павелъ и тукъ за мѣрило ? Римл. 14 : 15, първ. часть.

4. Каква цена е заплатена и за най-слабия братъ ? Ст. 15, втор. часть ; заб. 2.

5. Какъ трѣбва ние винаги да постѣпваме ? Ст. 16 ; заб. 3.

6. Защо ние не изгубваме нищо, ако по-нѣкога се ограничаваме въ използването свободата си ? Въ кои блага се състои сжщественото отъ царството Божие ? Ст. 17 ; заб. 4.

7. Каква присѣда получава оня, който служи на Господа по такъвъ начинъ ? Ст. 18.

8. Какво е важното и при употрѣбата на храната ? Ст. 19 ; заб. 5.

9. Защо е нужна особена внимателность ? Ст. 20 ; първ. часть ; 1 Кор. 3 : 9, втор. часть ; Евр. 3 : 6.

10. Какво ограничение се прави дори при позволени нѣща ? Ст. 20, посл. часть ; заб. 6.

11. Какво заключение вади Павелъ отъ казаното досега ? Ст. 21 ; 1 Кор. 8:13.

12. Въ що се състои въ сжщность доброто на християнската свобода ? Римл. 14:22, първ. часть.

13. Кога могатъ да се употрѣбватъ съ радостъ позволени отъ Бога дарове ? Ст. 22, посл. часть.

14. Чрезъ какво, обаче, това употрѣбяване често става невъзможно ? Споредъ какво преценява Богъ всѣка наша постѣпка ? Ст. 23 ; заб. 7.

Забележки.

1. Нищо въ природата, въ Божието творение, не е самó по себе си нечисто или несвято. Това ни казва и Бит. 1:31. Съ това,

обаче, не ни е казано още съвсемъ нищо относно употрѣбата на тия нѣща за човѣшка храна. По това Богъ никога не е оставилъ човѣка въ незнание; Той най-напредъ му посочи плодоветѣ на райската градина, следъ грѣхопадането сѣщо и жито и зеленчукъ, а по-късно и яденето месото на опредѣлени животни. Той обосновава предписанията Си съ думитѣ: „Защото Азъ съмъ Господъ, Богъ вашъ“. (Лев. 11:44.) Тѣй като споредъ Римл. 10:17 вѣрата иде отъ Словото Божие, то и за нашето опредѣляне въ яденето и пиенето винаги това Слово е решающе. И хранитѣ трѣбва най-напредъ *да сж осветени чрезъ Словото Божие* (1 Тим. 4:5), което ще рече, да сж особено отдѣлени отъ други храни, преди ние да се молимъ, т. е. да благодаримъ за тѣхъ. А осветенитѣ, т. е. отреденитѣ за употрѣбяване отъ човѣка позволени месни храни сж посочени еднажъ завинаги въ Левитъ 11. Тогава нашата свобода, която въ такъвъ случай би била своеволие, би изглеждала като покривало на злото, ако искаме да ядемъ забранени храни.

Павелъ говори за позволенитѣ храни; но и отъ тѣхъ не всички сж позволени за всѣкиго. Все още зависи отъ съвестта, която все повече трѣбва да бжде възпитавана отъ Словото Божие и отъ Светия Духъ.

2. „Цѣлата длъжностъ на християнина е, да обича Бога и ближния си. Законътъ на любовта е написанъ на плочитѣ на душата му, Христовиятъ духъ живѣе въ него и неговиятъ характеръ се изразява въ добри дѣла. Исусъ стана беденъ, за да се обогатимъ ние чрезъ Неговата бедностъ. На какви жертви сме готови ние заради Него? Приели ли сме Неговата любовъ въ сърдцата си? Обичаме ли ближнитѣ си, както Христосъ ни е възлюбилъ? Ако имаме такава любовъ къмъ другитѣ, ние ще внимаваме грижливо, да не съблазняваме по никакъвъ начинъ, нито чрезъ думи, нито чрезъ дѣла, нито съ поведението си такива, които нравствено сж малко устойчиви. Въмѣсто да осждаме слабитѣ и страдащитѣ, както фарисейтѣ винаги правѣха, ние ще се стремимъ да премахваме отъ пѣтя на нашитѣ братя всички камъни на препъване, тѣй че и немощнитѣ да могатъ да напредватъ.

Ние всички изповѣдваме, че сме обновители, носители на свѣтлината на земята и Божии вѣрни стражи, които гледатъ да не даватъ възможностъ на Сатана да изкушава въ похотливостъ. Но ние трѣбва да подкрепяме тѣзи стремления съ нашия собственъ примѣръ, съ нашето собствено държане. По тази причина ние би трѣбвало да се въздържаме отъ всичко, което би могло да приспи съ-

вестъта и да подпомогне на изкушението“. („Свидетелства“, т. 5, стр. 360.)

3. Силна вѣра е добро нѣщо. Само че тя не трѣбва да дава поводъ за неоснователни изисквания.

„Ние, които вѣрваме въ истината, трѣбва много да се пазимъ отъ това, да не даваме съ нищо поводъ да се говори лошо за нашето добро. Ние трѣбва да внимаваме да не направимъ нито стѣпка, която не е споредъ Библията; понеже неприятелитѣ на Божиитѣ заповѣди ще ликуватъ винаги, щомъ направимъ погрѣшна стѣпка или съгрѣшимъ“. („Early Writings“, р. 70.)

4. „Царството Божие“. Царството Божие почива на вѣчнитѣ принципи на справедливостъта. Приеме ли се тази справедливостъ въ вѣрата, тя издействува миръ и радостъ въ всеуправляващия Божий Духъ. Затуй Исусъ ни съветва: „Търсете първомъ царството Божие“. (Мат. 6:33.)

5. Ние трѣбва да се стремимъ къмъ онова, което служи на мира, на истинския миръ. Божиятъ миръ е този, който не познава никакъвъ компромисъ (помирение) съ злото, грѣха или грижата. И тъй, да не се стремимъ къмъ онова, което събаря нашитѣ братя, но къмъ онова, което ги въздига. Нека не допускаме да бждемъ отклонявани отъ Божия планъ на съграждане чрезъ никакви спорове върху въпроси относно храната. Нека единъ други да се подкрепяме и си помагаме въ духовното растене!

6. „Яде съ съблазнь“. Съ каква настойчивостъ изисква апостолътъ себеотрицание заради братята, които възгледѣ по въпроси относно храната може да се различаватъ отъ нашитѣ! „Не погубвай съ своето ястие оногова, за когото Христосъ умрѣ!“ (Ст. 15.) „Всичко е чисто, но лошо е за оня човѣкъ, който яде съ съблазнь“. Споредъ другъ единъ преводъ този стихъ гласи: „Но грѣхъ е за оня, който съблазнява съ яденето си“. Апостолъ Павелъ продължава по-нататъкъ: „До-добре е да не ядешъ месо, да не пиешъ вино и да не правишъ нищо, отъ което братъ ти се препъва, или се съблазнява, или изнемогва“. Нека не забравяме: „Добре е за оня, който самъ се самоотрича по този начинъ“.

7. „Защото яде не отъ вѣра“. Вѣрата се почита предъ Бога и се корени въ Него. Тя почита не само Неговитѣ обещания, но и Неговитѣ заповѣди. Тя Му предлага всичко, подчинява Му се въ всичко. „Безъ вѣра е невъзможно да угоди нѣкой Богу“. А да не Му угодяваме, значи да не сме въ съгласие съ Него: а пъкъ несъгласие съ Бога е грѣхъ.

9 Урокъ — 30 май.

Християнска сговорность.

1. За какво трѣбва да използватъ силнитѣ силата си? Римл. 15:1.

2. Какво поучение за добри обноски се дава? Ст. 2; заб. 1.

3. Защо може да се изисква отъ насъ това? Ст. 3, първ. часть; Йоанъ 13:15.

4. Кое слово се изпълнява наистина въ Исуса? Римл. 15:3, посл. часть; Пс. 69:10; заб. 2.

5. Какъ прилага Павелъ този примѣръ? Каква полза извличаме ние отъ Словото Божие? Римл. 15:4; заб. 3.

6. Защо намъ нѣма защо да липсва търпение и утеха? За какво се моли апостолътъ следъ наставленията си? Ст. 5.

7. Въ що намира сговорността своя най-святъ изразъ? Ст. 6; заб. 4.

8. Какво друго наставление дава апостолътъ? Ст. 7.

9. За коя страна отъ Исусовия животъ говори апостолътъ? Кому служеше Господъ най-напредъ? Ст. 8; Мат. 20:28; Дан. 9:27.

10. После до кого се принизи Христосъ чрезъ благодать? Ст. 9, първ. часть; Деян. 13:46.

11. Кое свидетелство за приемане езичниците представя Павелъ? Ст. 9, втор. часть.

12. Кое друго предсказание потвърждава той? Ст. 10.

13. Кои други изрази се изпълняватъ сполучливо въ този случай? Защо? Ст. 11, 12.

14. Съ каква молитва приключва Павелъ своитѣ слова? Ст. 13; заб. 5.

Забележки.

1. „Да угождава на ближния си“. Християнинътъ трѣбва да получава своя ближень. Загова получава той и дарбитѣ. (Еф. 4:12.)

Това е законътъ въ царството Божие: Всѣки си има своето мѣсто; всѣки действува за всички и самъ бива подкрепянь и подпомаганъ отъ всички. За това, обаче, е нужна любовь.

2. „Както е писано“. Употрѣбенитѣ въ този псаломъ думи сж отправени не до нѣкой човѣкъ, а до Отца. Тѣ показватъ, че Исусъ, докато вършеше дѣлото на Отца, е поелъ на Себе си всички укорения, които човѣци отправятъ на Отца. Тѣ доказватъ, че Исусъ не угождаваше на Себе си.

3. „Чрезъ търпението и утешението на Писанието“. Търпение и утеха отъ Писанието оживѣватъ и укрепватъ надеждата въ сърдцата на вѣрующитѣ. Думитѣ : „Всичко, що е отъ по-напредъ писано“ се отнасятъ за цѣлия Старъ заветъ, а не само за пророческитѣ му части.

4. „Като следваме наставленията, които Господъ ни е далъ на опредѣленъ, недвусмысленъ езикъ въ Своето слово, ние ще запазимъ единодушието въ църквата. Братя и сестри, внимавате ли на тѣзи божествени предписания? Сте ли вие четци на Библията и изпълнители на Словото? Стремите ли се, както Христосъ се бѣше молилъ, да бждете едно, като Негови последователи? „А Богъ на търпението и утехата дано ви даде да бждете въ единомислие помежду си споредъ учението на Христа Исуса, та единодушно и съ едни уста да славите Бога“ („Свидет.“ т. 5, стр. 248.)

5. „Богъ на надеждата“. Богътъ на търпението, на дълготърпението е и Богъ на надеждата Оня, въ Когото иматъ началото си всички наши надежди, който е и тѣхниятъ фокусъ. Желанието, което апостолътъ изговаря тукъ по Божие внушение, сжщевременно е и обещание отъ Него, че ще го изпълни. Той ще изпълни вѣрующия съ всѣка радостъ и съ всѣки миръ, и чрезъ това ще го направи богатъ въ надеждата. Всичко това става чрезъ посрѣдничеството на Светия Духъ.

10 Урокъ — 6 юний.

Благословението на евангелието чрезъ службата на апостола.

1. Какво убеждение имаше Павелъ за римлянитѣ? Римл. 15: 14; заб. 1

2. По кой пжтъ бѣха изпълнени рим-

лянитъ съ всичко добро ? Ефес. 3 : 17—19 ; заб. 2.

3. Защо Павелъ, все пакъ, се осмѣляваше да претендира да бжде признатъ и послушанъ ? Римл. 15 : 15 ; 1 : 5 ; Деян. 26 : 16—18.

4. Какъ описва той своята задача ? Ст. 16

5. Чрезъ кое указание иска той да проправи пътъ за учението си ? Ст. 17.

6. Чие дѣло въздига той единствено ? Какъвъ духъ говори отъ това задържане ? Ст. 18.

7. На какво посочва той, за да покаже печата на своята апостолска длъжностъ ? Ст. 19.

8. Какъвъ особенъ знакъ носи неговата апостолска длъжностъ ? Ст. 20 ; заб. 3.

9. На кой текстъ отъ Писанието се позовава Павелъ за разбирането на неговата длъжностъ ? Ст. 21.

10. За какво е била още причина тази работа ? Ст. 22.

11. Съ какво разпрѣсва той подозрението, че досега билъ забравилъ римлянитъ ? Ст. 23.

12. Въ що лежи сжществената основа на неговия планъ ? Какво довѣрие възлага той на римскитъ църкви ? Ст. 24 ; заб. 4.

13. Защо тѣ не биваше да очакватъ пристигането му много скоро ? Ст. 25. (Деян. 19 : 21 ; 20 : 22 ; 24 : 17.)

14. За каква целъ иска да отиде той въ Йерусалимъ ? Ст. 26. Кор. 9 : 1, 2.

15. Какво свидетелствува Павелъ за дарителитъ ? Какво трѣбваше да прочетатъ римлянитъ между тѣзи редове ? Ст. 27 ; 1 Кор. 9 : 11 ; заб. 5.

16. Какво намѣрява Павелъ следъ посещението си въ Йерусалимъ ? Ст. 28.

17. Чрезъ какво иска той да възбуди още повече копнежа на римлянитъ ? Ст. 29.

18. За какво моли той братята ? Ст. 30.

19. Какво трѣбва да направятъ тѣ предметъ на молитвитѣ си? Ст. 31.

20. За чия полза ще бжде резултатътъ отъ молитвитѣ имъ? Ст. 32.

21. Какво благословение пожелава той? Ст. 33; заб. 6.

Забележки.

1. „Писателятъ на посланието се приближава къмъ края му. Сега той представя използването на ученията и принципитѣ, които е изложилъ. Освѣтленъ се простира сега пѣтъ на спасението както предъ римлянитѣ, така и предъ насъ . . . Остава още малко, освенъ последнитѣ думи на мисионера върху отдѣлни хора и неговитѣ особени намѣрения, и тогава великата задача е привършена“. (The Expositor's Bible, p. 408)

2. „Апостолътъ прави една изповѣдь за мощта на кръста, както той я е опиталъ въ личния си животъ. Той (кръстътъ) е застаналъ между него и миналото. Досегашниятъ му животъ бѣ разпнатъ, и той е започналъ единъ новъ такъвъ, който не произхожда отъ стремѣжъ за изпълнение на закона, което е безъ полза, но представлява плодъ на приемането Исусовия животъ и на проявяването Неговата дейностъ като изворъ на жива вода (Йсанъ 4:14) — лично въ него“. (Ф. В. Майеръ.)

3. „Чуждо основание“. Павелъ се надѣваше, че Богъ се изявяваше въ неговата работа. Той искаше и можеше да говори само за своята лична работа, а не и за нѣкоя друга. (Ст. 18.) Той полагаше само *едно основание*, и то бѣше Христосъ Исусъ. (1 Кор. 3:11.)

4. „Той (Павелъ) искаше наистина да види Римъ, и то не само съ бѣгълъ погледъ. Защото тамъ той трѣбваше да прекара две дълги години на страдания и радости, изпълнени съ прѣчки и чудесни възможности, съ безбройни проповѣди и съ съчинението на голѣми писания. Но той и не виждаше, какво го отдѣляше още отъ това. Понеже и съ Павла ставаше, както въобще съ всички насъ, които не знаемъ, какво има да ни се случи. Но за него, както и за насъ, бѣше по-добре, да върви съ Бога въ тъмнина, отколкото самъ въ свѣтлина“. (The Expositor's Bible, p. 413, 414.)

5. „Длъжни“. Свѣтътъ много малко зачита духовнитѣ благословения, но затова пѣкъ твърде високо цени свѣтскитѣ. Обаче свѣтскитѣ или временнитѣ преминаватъ съ вкусването, а духовнитѣ сж вѣчни. О, дано Божиитѣ дарби се зачитаха повече и се ценѣха

по-високо! Тогава би станало ясно, че заедно съ тяхното увеличаване се умножават и временните преимущества.

6. „На мира“. Божиитѣ чада въ размирния Римъ се нуждаеха отъ миръ. И ние въ този размиренъ свѣтъ всѣкога се нуждаемъ отъ „Бога на мира“. Миръ е частъ отъ наследството, което скъпиятъ Изкупителъ оставя на Своя народъ тукъ на земята. (Йоанъ 14:27.)

11 Урокъ — 13 юний.

Препорѣжки и поздравии.

1. Коя сестра препорѣчва Павелъ на църквата въ Римъ? Римл. 16:1; заб. 1.

2. На кое основание иска той това? Ст. 2; заб. 2.

3. Кои двама работници споменава още Павелъ? Какво почетно име имъ дава той? Ст. 3; заб. 3.

4. Защо имъ засвидетелствува той своята лична благодарностъ? Кого изпълва същото чувство на благодарностъ? Ст. 4.

5. Защо се споменава Епенетъ? Кому засвидетелствува апостолътъ още своята благодарностъ? Какво важно нѣщо се споменава за неговитѣ сродници? Ст. 5—7; заб. 4.

6. На кои лица изпраща апостолътъ още поздравии? Ст. 8—15; заб. 5.

7. По какъвъ начинъ може понѣкога да се проявява братската любовъ? Ст. 16; заб. 6.

8. Кое предупрѣждение счита Павелъ за нужно? Ст. 17; заб. 7.

9. По кои признаци се познаватъ фалшивитѣ пророци? Ст. 18.

10. Какво признание може да направи апостолътъ на римската църква? Ст. 19, първ. частъ; заб. 8.

11. За какво се счита той длъженъ все пакъ да напомни? Ст. 19, втор. частъ; заб. 9.

12. Съ какво обещание ги насърдчава той? Ст. 20, първ. частъ; заб. 10.

13. Съ какво привършва Павелъ тази частъ? Ст. 20, посл. частъ.

Забележки.

1. Кенхрея бѣше източното пристанище на Коринтъ. То бѣше 15 км. далечъ отъ града. Коринтъ въ днитѣ на апостола изглежда да е билъ едно твърде важно мѣсто. Фива бѣше една служителка или дякониса въ Коринтъ. Може да се счита и за приносителка на писмото.

2. За да пазимъ Божиитѣ заповѣди, ние трѣбва да вършимъ добри дѣла, да упражняваме себеотрицание, да показваме пожертвувателностъ и да можемъ да се заемаме за доброто на другитѣ; но не за това, че самитѣ добри дѣла могатъ да ни спасятъ, а само затова, защото безъ такива ние решително не можемъ да бждемъ спасени. Дори и когато сме направили всичко, което сме могли, ние все пакъ трѣбва да казваме: Ние не сме извършили нищо, освенъ дълга си, и въ най-добрия случай сме безполезни слуги, които сж недостойни и за най-малката проява на Божие благоволение. Христосъ трѣбва да бжде нашата правда и вѣнецътъ на радостта ни“. („Свидетелства“, т. 3, стр. 526.)

3. Прискила и Акила принадлежатъ къмъ трудолюбивитѣ помощници при проповѣдването на евангелието отъ страна на църквата. Съ особени заслуги изглежда да е действувалъ Прискила, чието име понѣкога се споменава на първо мѣсто. Павелъ се е запозналъ и съ двамата въ Коринтъ. (Деян. 18:2.) Тѣ бѣха отъ Понтъ и отидоха съ Павла въ Ефесъ. Тукъ тѣ поучиха Аполоса. После отидоха въ Римъ, а по-късно пакъ се върнаха въ Ефесъ. Въ Римъ тѣ бѣха групирани около себе си една църква, която се събираше въ дома имъ.

4. За всички тѣзи ние не знаемъ нищо повече отъ това, че тѣ се споменаватъ тукъ отъ апостола. Добре е да се знае, че Павелъ имаше въ Римъ роднини, които бѣха приели спасителната вестъ преди него и вследствие това бѣха познати на апостолитѣ.

5. За всички тия християни не знаемъ нищо, освенъ това, че Руфъ се счита за синъ на Симона отъ Киреня. (Марко 15:21.) Сжщо и майката на Руфа изглежда да се е отнасяла къмъ Павла като майка, една отъ майкитѣ, които той намѣри като последва Христа. (Марко 10:29. 30.) Макарь Божиитѣ работници тукъ на земята и да сж неизвестни, тѣ сж записани горе на небето. Това изброяване на имената доказва, колко високо е ценилъ Павелъ различнитѣ свои помощници.

6 „Светата цѣлувка, съ която се цѣлуватъ само; мже съ

мжже и жени съ жени, е била между първитѣ християни най-висшиятъ знакъ на чиста любовъ помежду имъ“.

7. „Такива, които предизвикватъ разцепления поради спорни точки въ учението, трѣбва да се избѣгватъ, за да не ни отклонятъ и отъ основнитѣ истини. Ние трѣбва да сме добре осведомени въ божественитѣ нѣща, но въ лошитѣ — невежи“. (Ф. Б. Майеръ.)

8. По онова врѣме Римъ бѣше централната точка на свѣта. По-бързо откъдето и да е се разпространяваха новинитѣ отъ Римъ по всички части на империята. Външнитѣ църкви следѣха особено да чуятъ нѣщо за вѣрующитѣ въ сѣнката на римския цезарски палатъ.

9. Апостолътъ не желаше, тѣ да бждатъ опитни въ безбожието, но да знаятъ за него колкото може по-малко. И ние нѣмаме нужда да изследваме най-напредъ фалшификациитѣ, когато искаме да се запознаемъ съ истинското, но трѣбва непремѣнно добре да познаваме истинското, за да можемъ лесно да разпознаемъ една фалшификация.

10. Тукъ се подновява обещанието, което бѣ дадено преди четири хиляди години. (Бит. 3:15.) Владичеството на злото въ скоро време ще се числи къмъ миналото. Скърбитѣ сж временни и леки, а славата е вѣчна и извънредно голѣма.

12 Урокъ — 20 юний.

Изразъ на благословение и похвала.

1. Чрезъ какво иска Павелъ да сплоти по-здраво обществото на далеко разпрѣснатитѣ брата? Римл. 6: 21.

2. Кой по-нататъкъ показва чрезъ поздравитѣ си, че е съгласенъ съ съдържанието на писмото? Ст. 22.

3. Кой още взема участие въ изпращането на поздрави? Къмъ кое съсловие трѣбва да сж принадлежали тѣ? Ст. 23; заб. 1.

4. Отъ кого трѣбва да е главниятъ поздравъ къмъ римлянитѣ? Ст. 24.

5. Павелъ отдава само на Бога слава и благодарностъ за три нѣща. За какво най-напредъ? Ст. 25, първ. часть.

6. Защо проповѣдта на евангелието заслужава благоговѣние и страхопочитание? (Ст. 35, средн. часть.

7. Откъде може да се заключи за дълбочина на тайната? Ст. 25, посл. часть; заб. 2.

8. Въ какъв смисъл евангелието бѣше останало тайна? Еф. 3 : 5. 6; заб. 3.

9. Въ какво положение се намираха езицицитѣ? Еф. 2 : 12.

10. Кога бѣ разкрита тайната? Отъ кого бѣше предсказано това още отрано? Римл. 16 : 26, първ. часть.

11. Въ кого стана това? Йоан. 1 : 14.

12. По чия заповѣдъ? Римл. 16 : 26, втор. часть.

13. Що е предназначение и целъ на евангелската проповѣдъ? Ст. 26, посл. часть; заб. 4.

14. По какъв начинъ е възможно това за всѣкиго? Гал. 5 : 6; 1 Йоан. 5 : 3.

15. Какво е изявилъ Богъ чрезъ изпращането на Сина Си? Затова съ какво завършва Павелъ писмото си? Римл. 16 : 27.

16. Обърни внимание на значението на последната дума! Заб. 5.

Забележки,

1. Гай се споменава и въ 1 Кор. 1:14 като кръстенъ отъ Павла. Подъ „ковчезникъ“ трѣбва да разбираме вѣроятнo касиеръ. Отъ тукъ можемъ да заключимъ, че спасителната вестъ е проникнала дори между представителитѣ на властта.

2. „Идеята за нашето изкупление не бѣше нова; тя се появя не чакъ следъ грѣхопадането на Адама. Тя съставляваше едно „откровение на тайната, която е била умълчана отъ вѣчни времена“. Съ нея изяви Богъ принципитѣ на Своето управление отъ вѣка. Още отначало Отецъ и Синътъ знаеха за отпадъка на Сатана и за влечането на човѣцитѣ въ грѣха чрезъ изкуството на отпадналия да съблазнява. Но ако Богъ бѣше предвидѣлъ появяването на грѣха, Той никога не го бѣше пожелавалъ. Затова Той незабавно взе

мърки, да отстрани неговите ужасни последици“. („The Desire of Ages“, р. 22.)

3. „Науката за изкуплението е науката на всички науки; науката, която е изучаване на ангелите и на духовете на всички непаднали свѣтове; науката, която занимава вниманието на нашия Господь и Спасителъ; науката, която прониква въ плана, който е създалъ разумътъ на Безкрайния, която е била умълчана отъ вѣчни времена; науката, която ще съставлява учението на Божиите изкупени презъ безкрайната епоха“. („Възпитание“, стр. 128.)

4. „Послушание“. То е целта на спасителната вѣстъ. „Послушание на вѣрата“, т. е. послушание, каквото детето проявява отъ любовь и довѣрие къмъ единъ баща, който заслужава да бѣде обичанъ. Ако спасителната вѣстъ не издействува такова послушание, тя не е постигнала целта си. Но, благодарение на Бога, това никога не може да се предполага.

5. „Аминъ“. Това значи: „да“, „наистина“, „вѣрно“. Това е една еврейска дума, съ която се отбелязва, че нѣщо е здраво, постоянно, сигурно. Служи за подкрепване на нѣщо казано. Дано всичко, което Богъ цели съ това писмо, се осъществи и въ насъ чрезъ Христа Исуса! „Понеже всички обещания Божии въ Него сѣ да и въ Него Аминъ“. (2 Кор. 1 : 20.)

13 Урокъ — 27 юний.

Повторение.

1. Въ какво се състоеше голѣмата грѣшка на юдеите? По кой пътъ само може да се постигне правда? Чрезъ какво се издействува жива вѣра? Римл. 10.

2. За какво е доказателство обръщането на Павла? Защо е допустналъ Богъ падението на своя народъ? Римл. 11 : 1—18.

3. Обясни сравнението съ маслиненото дърво! Кой е цѣлиятъ израиль? Какъвъ заветъ е направилъ Богъ съ него? На какво се чувствува Павелъ принуденъ? Римл. 11 : 19—36.

4. Въ що се състои разумното богослужение?

жение? Какви дарби е далъ Богъ на църквата Си? Какъ трѣбва да бждатъ тѣ изпълзвани? Римл. 12: 1—8.

5. Какви изисквания поставя Павелъ на любовъта? Изброи нѣкои отъ правилата, които той дава за християнския животъ! Римл. 12: 9—21.

6. Какъ трѣбва да се отнасяме ние спрямо властъта? Въ какви думи е изразенъ накратко нашиятъ поданически дългъ? Чрезъ какво трѣбва да изразимъ ние, че имаме едно разбиране за времето? Римл. 13.

7. Отъ каквъвъ духъ трѣбва да се ржководя дори при позволени нѣща? Кое държане е напълно осждително? Кому единствено е предадено всѣко сждане? Римл. 14: 1—13.

8. Чрезъ какво ни е обяснилъ Богъ, кое да считаме за нечисто? Каква роля играятъ въобщо ядене и пиене по пжтя къмъ Бога? Чий гласъ трѣбва да бжде решаващъ? Кога дори известна постжпка е грѣхъ? Римл. 14: 14—23.

9. За какво трѣбва да използватъ силнитѣ своитѣ сили въ вѣрата? Кой е най-добриятъ образецъ въ това? Отъ кой духъ въ църквата зависи най-вече? Римл. 15: 1—13.

10. За какво се чувствуваше Павелъ задълженъ и къмъ римлянитѣ? Съ каквъвъ успѣхъ упражняваше той своята апостолска служба? Защо иска той да посети Римъ? Каква молба отправя той къмъ римската църква? Римл. 15: 14—33.

11. Отъ какво се състои една голѣма часть отъ 16-та глава? Именувай нѣкои лица, които Павелъ препоржчва! Отъ каквъвъ видъ членове предпазва апостолътъ? Римл. 16: 1—20.

12. Какво намѣрение има Павелъ, като предава толкова много поздрави? Съ какво приключва той писмото си? Какъ това сла-

вословие бѣше пригодно да насърдчи до-
вѣрието на църквата ? Римл. 16 : 21—27.

Разпредѣление.

1. Израилевата грѣшка. Правиятъ пжтъ. Обещанието за всички. Римл. 10 : 1—21.
2. Остатъкътъ. Отхвърлянето на израиля. Приемането на израиля. Маслиненото дърво. Една неизмѣрима дълбочина на богатство. Римл. 11 : 1—36.
3. Разумното богослужение. Членове на едно тѣло. Християнскиятъ животъ. Римл. 12 : 1—21.
4. Вѣрующиятъ и властѣта. Готовность за края. Римл. 13 : 1—14.
5. Укоряване сждещитѣ. Нашето влияние. Последниятъ сждъ. Избѣгвай да давашъ съблазнь ! Римл. 14 : 1—23.
6. Помощъ за други. Павловата работа въ нови полета. Езичниците ставатъ длъжници. Римл. 15 : 1—33.
7. Поздрави до съработници. Предпазване отъ разцепление. Послушанието на вѣрата. Благословение. Римл. 16 : 1—27.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА—ШУМЕН

